

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z wniosku Elektrowni „R.(...)” Spółki Akcyjnej w R.
o zavezwanie spółek: „G.(...)” Towarzystwa Ubezpieczeń Spółki Akcyjnej w W., Z.(...). w
Wielkiej Brytanii, Z.(...). w Irlandii oraz H.(...)
do próby zawarcia ugody,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 marca 2010 r.,
wniosku Elektrowni „R.(...)” Spółki Akcyjnej w R. o oznaczenie sądu właściwego do
rozpoznania sprawy, sygn. akt VI GCo (...),

oddala wniosek.

Uzasadnienie

Wzywający Elektrownia „R.(...)” Spółka Akcyjna w R. wniosła o oznaczenie sądu właściwego na podstawie art. 45 k.p.c. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu Sąd Najwyższy oznacza sąd, przed który należy wytoczyć powództwo, jeżeli na podstawie okoliczności sprawy nie można ustalić właściwości miejscowej sądu w oparciu o przepisy kodeksu postępowania cywilnego. Niemożność ustalenia właściwości miejscowej zachodzi zatem wówczas, gdy brak jest regulacji prawnej, która zezwala na określenie właściwości miejscowej sądu. Przedmiotem postępowania w rozpoznawanej sprawie jest zavezwanie kilku pozwanych do próby ugodowej. W przypadku współuczestnictwa po stronie pozwanej zastosowanie art. 45 k.p.c. może mieć miejsce wówczas, gdy nie można ustalić sądu właściwego dla żadnego z pozwanych. Taka

sytuacja nie występuje, skoro według art. 185 k.p.c. do przeprowadzenia próby ugodowej właściwy jest sąd rejonowy ogólnie właściwy dla przeciwnika, a jeden z pozwanych ma siedzibę w Polsce. Nadto wnioskodawca nie wskazał żadnej argumentacji wskazującej, że ustalenie właściwości miejscowej nie jest możliwe. Przeciwnie, przedstawił ją dla wykazania, że w jego ocenie zachodzi właściwość Sądu Rejonowego w R.. Zastosowania art. 45 k.p.c. nie uzasadnia też zarządzenie Sądu Rejonowego w R. z dnia 28 października, na które powołał się wnioskodawca.

Z tych względów wniosek, jako nieuzasadniony, podlegał oddaleniu.